

fælde, der omfattes af direktivet, skal have et begrundet svar fra forsikringsselskabet eller skadebehandlingsrepræsentanten senest tre måneder efter erstatningskravets fremsættelse.

Justitsministeriet har overvejet, om der herudover bør indføres generelle regler om begrundelse, tidsfrister mv. for forsikringsselskabers behandling af erstatningskrav, dvs. også for krav, der ikke er omfattet af fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv (f.eks. danske skadelidtes krav som følge af færdselsuheld her i landet).

Udvalget om revision af forsikringsaftaleloven er for tiden ved at gennemgå forsikringsaftaleloven med henblik på en generel revision, og udvalget forventes at afgive betænkning omkring sommeren 2002. Efter Justitsministeriets opfattelse bør eventuelle overvejelser om at indføre generelle regler om forsikringsselskabers sagsbehandling mv. afvente dette arbejde. Hertil kommer, at der i Europa-Kommissionen for tiden arbejdes med et udkast til forslag til femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv, der bl.a. forventes at indebære, at flere regler i fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv vil komme til at gælde generelt for skader forvoldt af motorkøretøjer. Lovforslaget indeholder på denne baggrund ikke generelle regler om forsikringsselskabers sagsbehandling mv.

Lovforslaget indebærer ingen ændringer af internationale privat- og procesretlige regler om, hvilket lands lov der skal anvendes ved afgørelsen af erstatningssagen, og om hvor en eventuel retssag kan anlægges. Selv om en dansk skadelidt efter en skade i en anden EU-medlemsstat, kan henvende sig til et udenlandsk forsikringsselskabs skadebehandlingsrepræsentant her i landet og i visse tilfælde til det danske erstatningsorgan, vil erstatningssagen således normalt ikke blive afgjort efter dansk ret. Ligesom i dag må erstatningssagen i de fleste tilfælde forventes afgjort efter loven i det land, hvor skaden er sket.

Efter direktivet skal skadelidte kunne rette sit erstatningskrav direkte mod det forsikringsselskab, der har ansvarsforsikret det skadevoldende køretøj (artikel 3). Dette er allerede gældende dansk ret, idet forsikringsselskabet efter færdselslovens § 108, stk. 1, hæfter umiddelbart over for skadelidte, jf. ovenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 3.1.

Efter direktivet skal det sikres, at det beløb, som forsikringsselskabet tilbyder i erstatning, eller som tilkendes af en domstol, forrentes, hvis tilbuddet ikke er fremsat inden for fristen på tre måneder (artikel 4, stk. 6). Direktivet indeholder ikke bestemmelser, der

nærmere regulerer forpligtelsen til at betale renter, og det fremgår af præambelen (betragtning 19), at gennemførelsen af direktivets renteregulering kan ske ved henvisning til allerede gældende nationale regler om renter ved forsinket betaling.

Efter Justitsministeriets opfattelse nødvendiggør direktivet ikke, at der fastsættes særlige regler om betaling af renter, idet dansk ret allerede i dag indeholder regler om forrentning af skadelidtes erstatningskrav.

Efter forsikringsaftalelovens § 24 og erstatningsansvarslovens § 16 (som ændret med virkning pr. 1. juli 2002) forrentes kravet fra 14 dage, henholdsvis 1 måned efter det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet/skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere erstatningskravet.

Efter rentelovens § 3, stk. 2, kan der for krav, hvor forfaldsdagen ikke er fastsat i forvejen, kræves renter for forsinket betaling fra en måned efter, at fordringshaveren har fremsat anmodning om betaling.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 og bemærkningerne hertil.

5. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet af betydning. Det bemærkes i den forbindelse, at justitsministeren efter lovforslaget kan fastsætte regler om forsikringsselskabers betaling for driften mv. af erstatningsorganet og informationskontoret.

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

Den foreslåede ordning med udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter og oprettelse af et erstatningsorgan i samtlige EU-medlemsstater har til formål at gøre det lettere for skadelidte at gennemføre erstatningskrav efter et færdselsuheld i udlandet. Lovforslaget har således positive administrative konsekvenser for borgerne.

Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), jf. EF-Tidende 2000 L 181, side 65 ff.